

Recensie: Sol Bémol***

Spoor Oost Antwerpen
zaterdag 6 januari 2018

foto © Yannick Perrin

Recensie:

De sfeer van het begin van de twintigste eeuw, die van de stomme film, die van de hijskranen aan de kade die handmatig een last op moesten heffen om zo in het ruim van een boot te krijgen. Die van melancholische tristesse ook. Die roepen acrobaat Dirk Van Boxelaere en muzikante Fien Van Herwegen op in Sol Bémol, een circusvoorstelling die erg geschikt is voor de allerkleinsten.

Met twee duwen ze een buffetpiano vooruit en dat kost blijkbaar heel wat moeite. Tot een van de techniekers doodleuk het podium komt opgewandeld met een transportkarretje en hij het muziekinstrument zo erg makkelijk en snel kan verplaatsen. Onbeholpen en lastige situaties die toont het duo ook wanneer zij haar voet verstuikt door zich licht te mistrappen bijvoorbeeld. Dan gaat alle aandacht van de mannen naar haar terwijl Dirk hangt te bengelen bovenaan de kraan en in een veel lastigere situatie zit. Of hoe verhuizers of werkmannen in het algemeen nog altijd soms eerder hun focus leggen op een vrouw 'in nood' dan wel op die van een van dezelfde sekse.

Ook erg herkenbaar voor de allerjongsten is het moment waarop zij piano speelt en hij het pianospel verstoort door ook een paar noten te spelen die uiteraard zowel qua timing als qua toon voor geen meter matchen met wat zij doet. 3 jongleerkegels houdt ie als een z in evenwicht op zijn voorhoofd terwijl hij er met andere ook jongleert. Verder haalt Dirk een lampje van een werkman boven, bevestigt het aan zijn voorhoofd en belicht daarmee zijn eigen jongleeract. Die is lang niet slecht maar zo nu en dan kegelt er wel eens een kegel tegen de grond. Er zijn straffere dingen dan dat die Dirk in deze voorstelling toont zoals van een partituur een textielen serviet maken zodat ie niet zal morsen op zijn kledij tijdens het eten van een appel.

Al snel valt op dat de muziek ook op tape meeloopt wanneer Fien niet meer speelt maar de pianomuziek wel te horen is. Ook wanneer ze even zoek is en uit de (klank)kast van een andere buffetpiano komt, weet je dat er geen enkele snaar in die snaarinstrumenten zit. Dat het zo doorzichtig wordt, haalt de magie helaas ook uit de voorstelling. Zeker wanneer een pianonummer start met een klik. Dan weet je gewoon, dit staat op tape.

Zeker, zo'n buffetpiano's zonder snaren maakt het stapelen ervan een stuk makkelijker. Dat is meteen ook de climax waartoe deze circusvoorstelling leidt: 4 buffetpiano's worden op elkaar gezet (hier iets te opvallend in elkaar geschroefd aan de linkerkant) zodat ze wat scheef tegenover elkaar kunnen staan als een soort wenteltrap, en je op de kast van de onderste kan staan terwijl je het exemplaar erboven kan bespelen.

Het doek aan de kranen is zowel een zeildoek als een doek dat over objecten gedaan wordt bij een verhuis. Het geeft ook de techniekers de mogelijkheid om blokjes aan te brengen zodat het koppel kan zitten aan een tafeltje en ze een appeltje kunnen schillen. Als humoristisch effect wordt het ook gebruikt wanneer hij via de wip weggekatapulteerd wordt en dan het doek als een bruidsjurk rond zich heeft waarop niet veel later een kusscène kan volgen en Fien van plaats verandert met een van de mannelijke techniekers. De allerjongsten proesten het uit wanneer Dirk hem bijna op de mond dreigt te kussen. Sommige visuele hetero/homohumor blijft decennia meegaan en kennelijk ook werken. Op dat vlak kleurt Sol Bémol naar ons gevoel te veel binnen de lijntjes, is de voorstelling in zekere zin ook wat

voorspelbaar, doorzichtig en verliest het daardoor aan magie. De allerjongsten in het publiek – de circustent op Wintervuur zat afgeladen vol voor deze erg familievriendelijke voorstelling – zagen dat weliswaar anders.

< Bert Hertogs >

mise en scene Dirk Van Boxelaere, Fien Van Herwegen, Leandre Ribera techniekers Fill de Block, Nicolas Charpin muzikale inspiratie Alain Reubens kostuumontwerp Julia Weners Alarm, Carmen Van Nyvelseel lichtontwerp Bram Waelkens